

Larsen driste sig til at paastaa det sidste, skal jeg ikke undlade at fremkomme med et Gensvar.

Kjøbenhavn, den 26. September 1888.

Ærbødigst

Olivia Ankersen.

* * *

Endskønt vi maa beklage, at Fru *Ankersen* har været saa uforsigtig paa et offentligt Møde at udtale Ytringer, som er fremkommet i privat Samtale, saa kan vi dog ikke indse, at hun har forsøgt et Angreb paa »Dansk Kvindesamfund«, da hun hverken nævne Navn paa Fabrikanten eller Foreningen, men kun vilde den Tankegang til Livs, som visselig ikke Hr. Grosserer Larsen er ene om, der mener, at Kvinden skal lønnes ringere end Manden.

Vi kan derfor aldeles ikke indrømme, at »Kvindelig Fremskridtsforening« har krænket Gæstfriheden ved Kvindesagsmødet, fordi en af dens Repræsentanter i Debattens Hede har brugt ovennævnte Ytringer.

Redaktionen.

Kvinderne i Folketinget.

Hvis de Kvindesagsvenner, som arbejde for Kvindens Ligestillelse med Manden, under Tiden skulde føle sig trætte og kølige over for deres Opgave, saa vil vi raade dem til en Gang imellem at overvære en Forhandling i Folketinget, naar Kvindens Sager er for der, og vi kan forsikre dem, at det vil igen kalde alle Livsaanderne frem. Her bliver man skamfuld bedrøvet, harmfuld oprørt, men *fast* i den Tanke, at det lille Arbejde, som er begyndt i denne store Sag, ikke mere *maa standses*, før der er sejret.

Man spørger sig uvilkaarligt: er disse Anskuelse, som her udtales, et sandt Udtryk for Folket, — og vi har ingen Grund til at tvivle, — det vil sige, hvis Folket bestod af Mandfolk alene. Rigsdagen er jo *en Samling af Mænd, valgte af Mænd*.

Og kan man saa undre sig over, at Kvindernes Tankegang var saa svagt repræsenteret ved *Ægtefællers formueretlige Ligestilling*, som det var den 5te November 1888.

Da Forslagsstilleren Hr. *Bajer* med Sympathi og Forstaaelse af Hustruens Ligestillelse havde motiveret sit Forslag, blev man enig om der, ligesom andre Steder, naar man ikke vil have med en ny Tanke eller alt for alvorlig Sag at gøre, da kaster man sig over Formen, og saaledes her trævlede den ene efter den anden Lovforslaget op og mente dermed var den Sag sat ud af Verden; men vi Kvinder vil dog meddele de ærede Deltagere i Forhandlingerne, at den Sag bliver ikke mere sat ud af Verden; thi det er Kulturens mægtige Strøm, Humanitetens Udvikling,

der bringer den. Og naar der blev gjort Hentydninger til, at det kun var Forslagsstilleren individuelle Mening, der i dette Forslag kom til orde, en Mening, som ingen i Folket hverken ønskede eller trængte til; saa kan vi forsikre de ærede Talere, at bag ved ham staar en Skare Kvinder, der med brændende Længsel venter den Befrielsesdag, da det er gaaet op for Mændene, vore Brødre, at ogsaa vi er Mennesker, der vil og maa have de samme Rettigheder som de i det borgerlige Liv. Vel kan det endnu passe paa os, hvad vi spottende er kaldt: De stummes Lejr, men der kommer nok den Dag, da vi faa Mund og Mæle til at tale vor Sag; men skulde det end ikke ske, medens disse Forkæmpere staar, saa skal i al Fald en Gang Historien vide at takke de Mænd, der først indbragte Forslag til Gunst for Kvindernes Ret som Mennesker. Takke dem, der ikke alene havde saa fint et Øre, at de forstod hendes Krav, men at de ogsaa havde Mod til paa Tinge at taale Modstandernes stikkende Haan og medlidende Smil, fordi de havde Tro paa, at Samfundets Lykke bygges kun paa lige Ret for begge Køn.

Et Fremskridt sporedes imidlertid ved denne Forhandling, og det var, at de i det hele taget vilde forhandle, ja selv erklærede Sagen for en vigtig Sag.

Heldigt vilde det være, om de ærede Lovgivningsmænd lidt stærkere vilde betone, at Love ikke alene er for Forbryderes Skyld, thi derved vil de fleste, som nu i dette Tilfælde, mene sig uden for Sagen, hvorimod Love i Virkeligheden er for os alle for at lære at *færdes ret*, og det kan vi alle trænge til at lære.

Hr. *Bajer* betonedes sit Forslag ved at fremhæve den gifte Kvindes stedmoderlige Behandling og paa-pegede, at Ægtefæller kun som ligestillede kunde virke opdragende paa hinanden. Om den gifte Kvinde, der altid omtales som umyndig for Loven, i Virkeligheden var det, er dog alle Jurister ikke enige om. Han ønskede Særeje og Særtaale og at der inden hver Vielse af Ægtefællerne blev oprettet Ægtepagt.

Hr. *Dam* talte noget om de fuldkomnere Ægteskaber, hvor der var Jævnbyrdighed, og der maatte derfor arbejdes for Fællesskab og ikke Særtaale. Hr. *Dam* blev i de højere Regioner og lod ikke til at ønske at røre ved Forholdene som de er.

Men gik Hr. *Dam* højt, drog Hr. *Halkier* ned, men han kunde slet ikke forstaa en Ligestillelse, derfor forstod han Forslaget som en Beskyttelseslov for den svagere Del i Ægteskabet, som det dog ingenlunde kom til at beskytte. Kvinderne havde det udmærket, og han var vis paa, at ingen ønskede nogen Ændring i Loven mellem Ægtefæller.

Den ærede *Justitsminister* interesserede sig mest